

**בש"פ 7623/22 - בתיה דיין נגד מדינת ישראל, הורי פעוטון "לוליקט" -
קרית מלאכי, מתן צור - ynet, אלמוג בוקר - ערוץ 12, תמיר סטיינמן -
ערוץ 13, איציק זוארץ - כאן 11**

בבית המשפט העליון

בש"פ 7623/22

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

העוררת:

בתיה דיין

נגד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. הורי פעוטון "לוליקט" - קרית מלאכי
3. מתן צור - ynet
4. אלמוג בוקר - ערוץ 12
5. תמיר סטיינמן - ערוץ 13
6. איציק זוארץ - כאן 11

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
במ"ת 53550-09-22 שניתנה ביום 06.11.2022 על
ידי כבוד השופט נ' אבו טהה

תאריך הישיבה:

כ"א בחשון התשפ"ג (15.11.2022)

בשם העוררת:

עו"ד נס בר-נתן; עו"ד ספיר וינברגר

בשם המשיבה 1:

עו"ד מירי קולומבוס

בשם המשיבים 2-6:

עו"ד יפעת סיל שוורץ

החלטה משלימה

העובדות הצריכות לעניין

1. ביום 25.09.2022, הוגש לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע כתב אישום נגד העוררת בגדרי ת"פ 53688-09-22, הכולל ארבעה פרטי אישום בעבירות כדלהלן: תקיפת סתם של קטין על-ידי אחראי, לפי סעיף 379 בצירוף סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); השארת ילד ללא השגחה לפי סעיף 361 רישא לחוק העונשין; התעללות בקטין או בחסר ישע לפי סעיף 368(ג) סיפא לחוק העונשין. לשם שלמות התמונה יצוין, כי ביום 27.10.2022 הוגשה הודעה על אודות הגשת כתב אישום מתוקן, באופן של הוספת אירועים לאישום הראשון ולאישום השני, ותוך שתוקן טווח התאריכים באישום שלישי.
2. ביום 28.09.2022, הגישו משיבים 6-2 בקשה לבית המשפט המחוזי בתיק המעצר (מ"ת 53550-09-22), כדי שזה יורה למדינה, היא משיבה 1, להעביר לידם סרטונים המתעדים את מעשי האלימות כלפי הפעוטות בגן "לוליקט" בקריית מלאכי (להלן: הסרטונים), מושאי כתב האישום האמור. בבקשה נכתב בעיקרו של דבר כך:
"קיימת חשיבות ציבורית שכל אדם אשר פוגע בחסרי ישע ידע כי הוא צפוי לחשיפה בציבור, וכי מעשיו ויפורסמו ברשות הרבים, ועל כן [המבקשים] מעוניינים בסרטונים הרלוונטיים.
מטרה חשובה זו הינה למען יראו וייראו, וייתכן שבעקבות החשיפה התקשורתית יימנעו מקרים דומים של התעללות בחסרי ישע, באשר המתעללים למיניהם יחשבו פעמיים בטרם ידם מושטת לאלימות.
אין ולא יכול [להיות] שום חשש לשיבוש הליכים משפטיים עקב חשיפת מספר סרטונים [...] שכן המדובר בסרטונים שמתעדים מציאות קשה שהתרחשה בגן, עליה נחקרה הנאשמת, ולגביה ההורים מסרו עדות במשטרה.
המבקשים פונים לבית המשפט הנכבד לאחר שפנו למשיבה אשר הורתה להם להגיש בקשה לבית המשפט, וכך הם עושים.
האינטרס הציבורי כאמור גובר על כל שיקול אחר במקרה של התעללות בחסרי ישע" [הדגשה במקור - ח' כ']".
3. ביום 02.10.2022, הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תגובות לבקשה.
4. ביום 06.10.2022, עוד בטרם התקבלו תגובות כאמור, הגישו משיבים 6-2 בקשה לבית המשפט המחוזי, לפיה באם מי מהצדדים יתנגד לבקשתם, יקבע דיון בבקשה בנוכחות הצדדים.
5. ביום 16.10.2022, הגישה העוררות תגובתה לבקשה, ובגדרה הטעימה התנגדותה להעברת הסרטונים. טענתה העיקרית התבססה על סעיף 71 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, שעניינו מניעת פרסום דבר על עניין פלילי התלוי ועומד בבית משפט, במטרה להשפיע על מהלך המשפט או על תוצאותיו; תוך שנטען כי במקרה זה קיימת אפשרות ממשית כי לכך יוביל הפרסום, וכי הפרסום עלול לחשוף את המותב היושב בדין לראיות שאינן קבילות. לא זו אף זו נטען, כי עיתוי הגשת הבקשה מלמד על מטרה ברורה, והיא - השפעה פסולה על תוצאות המשפט. שכן, "כתב האישום נמסר למבקשים, וכל פרט הימנו פורסם חדשות לבקרים. גם מעצר הנאשמת פורסם בכל ערוץ תקשורת ו[ב]שלב זה, הועבר 'המסר' אותו מבקשים המבקשים להעביר". עוד הוער, כי בטעמים שניתנו לקבלת הסרטונים יש משום הנחה מובלעת כי העוררת הורשעה בדין, ולא היא. משכך הבקשה היא, הלכה למעשה, הקדמת המאוחר במטרה להעניש את העוררת, עוד בטרם נמצא כי עליה לשאת בעונש כלשהו. כן נטען, כי יש בהעברת הסרטונים, בנסיבות העניין, משום פגיעה בפרטיות ובזכות לכבוד.
6. ביום 18.10.2022 הורה בית משפט קמא, בהחלטת פתקית על-גבי תגובת העוררת, כי העתק מהתגובה

יועבר לידי המדינה, וזו תגיש עמדתה בתוך 14 ימים.

7. ביום 20.10.2022 הוגשה תגובת הפרקליטות, בכתב יד על-גבי תגובת העוררת, ונכתב בה אך כך: "הפרקליטות לא תתנגד למסירת מספר מצומצם של סרטונים בכפוף להגנה על הקטינים ואחרים המצולמים בסרטונים (טשטוש פניהם)".

8. בו ביום הורה בית משפט קמא כי הבקשה תידון לפניו בתאריך 02.11.2022, וכך אכן היה.

9. בדיון חזרה באת-כוח משיבים 2-6 על נימוקי הבקשה, תוך שהיא מבהירה, על-פי האמור בפרוטוקול הדיון, כי: "מטרת הפרסום הוא למען יראו וי[י]ראו, כי זה הופך להיות תופעה, שגגות מתעללות ומכות. יש אינטרס ציבורי שהקלטות כן יפורסמו, כפי שנעשה חדשות לבקרים בכל תיקי גננות", ותוך שהיא דוחה את הטענות הנוגעות לשיבוש הליכים. באת-כוח המדינה טענה, על-פי האמור בפרוטוקול הדיון, כך: "חוזרת על תגובתנו בכתב. עשינו איזון בין זכות הציבור לדעת לבין הגנה על זכויות המשיבה 2 והקטינים. לקחנו בחשבון שמי שהגיש את הבקשה הם הורי הקטינים, ולכן סברנו שניתן לאזן בין זכות [כך במקור - ח' כ'] בכך שניתן לשחרר כמות קטנה של סרטונים, לא את כולם, וכמובן שיש לשמור על הקטינים ולטשטש את פניהם או פנים של מי שהוא לא נאשם בתיק, אלא עדיין חשוד וטרם התקבלה לגביו החלטה". ואילו בא-כוח העוררת שב על טענותיו, תוך שהוא מבהיר כי עניינה של העוררת פורסם זה מכבר, וכי היא חווה מאז מסכת קשה של הכפשות וקללות, עד כדי שנאלצה לעזוב את עיר מגוריה ומשפחתה, ועברה להתגורר בצפון הארץ, וכי גם שם חווה קשיים, תוך שהוא חותם דבריו בכך ש"להוסיף סרטונים זה להרוס אותה נפשית".

משתמו טיעוני הצדדים ניתנה החלטה בגדרי הפרוטוקול לפיה "החלטה תשלח לצדדים".

10. ביום 06.11.2022 הוגשה הודעה ובקשה לבית המשפט המחוזי מטעם העוררת, בגדרה ביקשה כי ככל שיימצא להיעתר למבוקש, חרף התנגדותה, תינתן לה שהות בת 10 ימים לצורך השגה על החלטה זו.

11. בהמשך אותו היום, קרי 06.11.2022, ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי. בגדרה, נעתר לבקשה להעברת סרטונים לידי משיבים 2-6, בציינו כך:

"מבלי להידרש לשאלה אם נדרשת החלטה שיפוטית ביחס לחומרים אלה, כאשר המחלוקת נוגעת לאיסור הפלילי של "מניעת פגיעה בהליך פלילי", אתן החלטה לגופו של עניין לאור בקשת הצדדים.

למעשה, קיימות שתי חלופות בנוגע לסעיף 71(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד - 1984, אליו הפנו הצדדים -

החלופה הראשונה, שיש מטרה להשפיע - לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, דומני, שאין שום סיבה להניח שזה נכון במקרה שבפנינו, שכן אין אינדיקציה שמאן דהוא רוצה להשפיע על המותב הדן בתיק העיקרי. החלופה השנייה - אפשרות שזה ישפיע - בהקשר זה, כדי שהאפשרות להשפיע בלי כוונה תמנע את הפרסום - האפשרות צריכה להיות קרובה לוודאי.

כידוע, חזקה על השופט שאם ייחשף לסרטונים שאינם קבילים, הוא יידע להתעלם מהם. נכון שתיאורטית תיתכן אפשרות שחשיפה תשפיע על השופט. אבל אפשרות זו רחוקה מלהיות קרובה לוודאית, בשים לב שעסקינן בשופטים מקצועיים ולא בחבר מושבעים.

משכך, ומהטעמים והנימוקים שעמדו עליהם המבקשים והמשיבה 1, ובכפוף לטשטוש פניהם של הפעוטות והמעורבים המזדמנים, הנני מתיר למבקשים לקבל מספר מצומצם של סרטונים כאמור בתגובת המשיבה 1.

לבקשת ב"כ המשיבה 2, ניתן עיכוב ביצוע למשך 7 ימים, כדי לאפשר לו לשקול הגשת ערר".

12. ביום 11.11.2022, הוגש הערר שבכותרת ובצדו בקשה לעיכוב ביצוע. בגדרו שב בא-כוח העוררת על טענות מרשתו. הוסבר, כי פרטי האישום נגדה פורסמו ברבים זה מכבר, תוך שהיא סופגת "מידי יום קללות, גידופים והכפשות"; ומשכך האצטלה שביסוד הבקשה ממילא כבר התקיימה. הוער, כי מטרת הבקשה "היא בראש ובראשונה להעניש ולבזות את העוררת". בנוסף נטען, כפי שנעשה בערכאה קמא, לפי המסגרת הנורמטיבית שמתווה סעיף 71 לחוק בתי המשפט.

למקרא הודעת הערר הוריתי על עיכוב ביצוע החלטת בית המשפט המחוזי מיום 06.11.2022, עד להחלטה אחרת; על הגשת תגובות מטעם הצדדים; וכן על מועד דיון.

13. בתגובתם, משיבים 2-6 טענו כי "החלטת בית המשפט המחוזי מנומקת היטב", ולכן יש לדחות את הבקשה ולהורות על העברת הסרטונים מתוך חומר החקירה, כפי שהתבקש על-ידם, הוסכם על-ידי פרקליטות המחוז (בכפוף לטשטוש פניהם של הקטינים וגורמים אחרים), ונפסק על-ידי בית משפט קמא. בתוך כך, משיבים 2-6 שבו על טענתם כי קיימת חשיבות ציבורית בפרסום הסרטונים, וזאת למען יראו וייראו ומניעת הישנות מקרים דומים.

14. לאחר ארכה קצרה, הוגשה תגובה מטעם המדינה. בפתח התגובה צוין כי "עניינה של השאלה העומדת בבסיס הערר שלפנינו, קרי העברת חומרים מתיק החקירה לגורמים שאינם הנאשם, הוא עניין מנהלי המסור לשיקול דעתה של פרקליטות המדינה, ומלכתחילה לא נדרשה בו החלטה של בית המשפט הדן בהליך הפלילי". אשר על כן התבקש למחוק את הערר.

זאת ועוד הובהרבתגובת המדינה, כי העברת חומר חקירה במצב דברים זה מוסדר בהנחיית פרקליט המדינה מס' 14.8, שכותרתה "בקשה מצד גורמים שונים לעיין במידע המצוי בתיק חקירה" (להלן: ההנחיה). בהמשך לכך הוסבר כי "בהתאם, על המשיבים 2-6 היה לפנות לפרקליטות המחוז בבקשה לקבל את הסרטונים מחומר החקירה. על החלטה בעניין זה, שהיא החלטה מנהלית, ניתן להשיג בדרך המקובלת לגבי החלטות מינהליות. הנה כי כן, משיבה 1 טעתה כשהפנתה את ב"כ המשיבים 2-6 להגיש את הבקשה לבית המשפט קמא. כתוצאה מכך התנהל הדיון בערוץ שגוי, וההחלטה התקבלה על ידי הגורם הלא-נכון – בית המשפט קמא הנכבד, כשבפועל המשיבה 1 לבדה היא זו שהיתה צריכה לקבל את ההחלטה לגבי בקשת המשיבים 2-6 ולמעשה, החלטת בית המשפט המחוזי ניתנה מבלי שקיימת לכך מסגרת חוקית בתוך ההליך הפלילי". כמו כן צוין, כי הגורמים המטפלים בתיק בפרקליטות המחוז עומדים מאחורי החלטתם, שנמסרה לבית משפט קמא ביום 20.10.2022 והובררה בדיון שנערך ביום 02.11.2022, שכן, לשיטתם, היא עומדת בקנה אחד עם השיקולים המנויים בהנחיה.

15. ביום 15.11.2022 התקיים דיון לפני. הדיון התמקד בעיקר בשאלת אופן קבלת ההחלטה, האפיק לקיום ביקורת שיפוטית, והטעויות שהובילו את הצדדים עד הלום. אציין, בתמצית, כי באת-כוח העוררת טענה שניתן לדון בסוגיה בגדרי ההליך פלילי, ושבה על עיקרי טענותיה לגופו של עניין, כמפורט לעיל. מנגד, באת-כוח המדינה הבהירה עמדתה, לפיה הערוץ הנכון לביקורת שיפוטית על החלטת הפרקליטות להעביר חומרי חקירה לצד שלישי, הוא ערוץ מינהלי. וזאת, תוך שהיא עומדת על השגגות שנפלו בהתנהלות פרקליטות המחוז – שחלף קבלת החלטה, בעצמה, בהתאם להנחיית פרקליט המדינה, הפנתה את המבקשים לבית המשפט המחוזי. אחר דין ודברים, הבהירה באת-כוח המדינה כי ערב הדיון קיימה פרקליטות המדינה שיח עם פרקליטות המחוז, והוחלט כי עמדת המדינה נותרת בעינה, לרבות ביחס להנמקה, ומשכך נמסר כי משיבים 2-6 אינם מופנים חזרה לפרקליטות המחוז לקבלת החלטה לפי ההנחיה.

דיון והכרעה

16. בדין הישראלי נקבעו מספר מסלולי גילוי ועיון בחומרי חקירה, שכל אחד מהם נובע ממסגרת נורמטיבית אחרת, ופונה לבעלי דין שונים, בעיתות שלבים שונים של ההליכים המשפטיים (בג"ץ 5676/22 טקה נ' המחלקה לחקירות שוטרים בפרקליטות המדינה (29.10.2019) (להלן: ענין טקה); בג"ץ 4922/19 נה נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז (פלילי) (09.12.2019) (להלן: ענין נה)).

כך, חלק מזכויות העיון נטועות במסלולים הקבועים בדלת אמות המשפט הפלילי, בגדרי סעיפים 74 ו-108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוקסדרהדיןפלילי), והן ניתנות למימוש במסגרת ההליך הפלילי עצמו.

מסלולים אחרים נטועים במשפט המינהלי. כך, למשל, זכות העיון הציבורית לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998, שמימושה נעשה בדרך של פנייה לרשות, וככל שיש בכך צורך, גם על-ידי עתירה לבית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים. בגדרי המשפט המינהלי מוכרת גם זכות העיון הפרטית של הפרט, שנגזרת מזכות הטיעון; ולימים אף עוגנה זכותם של גורמים שונים (דוגמת חשוד, נפגע עבירה, בעל תפקיד שמונה על-פי דין, גורם תקשורת ועוד) לעיין במידע המצוי בתיק חקירה, בגדרי הנחיית פרקליט המדינה מס' 14.8 (שם בסעיף 11). מימוש הזכויות בשני מסלולים אלו, קרי זכות העיון הפרטית וזכות העיון של גורמים שונים, נעשה, במידת הצורך, בדרך של עתירה לבית משפט זה בשבתו כבית משפט גבוה לצדק (יצחק - הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי 336 (2021)).

17. בענייננו, בשים לב למיהות המבקשים, העיון המבוקש ומטרתו, אין חולק כי המסגרת הנורמטיבית החולשת על רצונם של משיבים 2-6, קבוצה של הורים לילדים מהפעוטון וכן ערוצי תקשורת שונים, לקבל סרטונים שהם חלק מחומרי החקירה - היא הנחיית פרקליט המדינה. אולם דרך הילוכם הוסטה מהמסלול הנכון, בשל שגגה אליה נפלה הפרקליטה המטפלת בתיק ובית המשפט המחוזי, כמפורט לעיל.

18. ודוק. עיון בפסיקת בית משפט זה, מגלה את החשיבות הנודעת להכרעה בשאלה - לאורם של אילו מסלולים, הוראות חוק ופסיקה תיבחן כל בקשה, על נפקותה - וזאת, משום שהתשובה לכך היא בעלת השלכות מבחינה מהותית ודיונית (ראו: בג"ץ 10271/02 פריד נ' משטרת ישראל מחוז ירושלים, פ"ד סב(1) 106 (2006); עע"מ 2398/08 משרד המשפטים נ' סגל(19.06.2011); עע"מ 1786/12 ג'ולאני נ' מדינת ישראל - המשרד לביטחון פנים (20.11.2013); עע"מ 2668/15 מדינת ישראל נ' וייס(18.11.2015); ענין נה; ענין טקה; בג"ץ 7973/20 מנגל נ' מנהל מחלקת העררים בפרקליטות המדינה(07.06.2021); בג"ץ 4069/13 שבת נ' מדינת ישראל (משטרת נהריה) (30.10.2013); בג"ץ 4123/18 בן מאיר נ' היועץ המשפטי לממשלה (01.08.2018)).

על אף שהמסלולים השונים של זכות העיון בעלי עקרונות משותפים, ובראשם העברת מידע המצוי בידי רשות ציבורית אל המבקש, כל אחד מהמסלולים נועד להתמודד עם סיטואציות שונות, וקובע סט כלים שונה לטיפול בכל בקשה. כך, בבקשה לעיין בחומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, המדינה היא צד להליך הפלילי המעמיד לדין את הנאשם, וזכות העיון במסלול זה נועדה לאפשר לנאשם להתמודד באופן הוגן מול המדינה-המאשימה. ואילו חובתה של רשות ציבורית להעמיד לעיני הציבור את המידע שברשותה, לפי חוק חופש המידע, נגזרת ממעמדה כגורם שלטוני המחזיק במידע ציבורי כנאמן הציבור; ואולם בהתאם לתתי-הסייגים הקבועים בסעיף 14(א) לחוק חופש המידע, גופי חקירה ובטחון שונים אינם בהכרח כפופים לתחולתו של החוק, ומשכך, לעיתים, חומר המצוי ברשותם אינו כפוף לחובות העיון והגילוי. אשר להנחיה, היא מהווה כלי מינהלי שנועד לענות על צורך, או שמא הרצון, של גורמים שונים ומגוונים, לעיין במידע שמצוי בידי רשויות אכיפת החוק, לרבות הפרקליטות, "למרות שחוק חופש המידע אינו חל על מידע כאמור" (סעיף 6 להנחיה). אשר על כן, אין זה מפתיע, כי ההנחיה מהווה משנה סדורה לרשות המחזיקה במידע, בהגיעה להכריע בבקשה לעיון בחומר מתוך תיקי חקירה, כאשר הפונה מצביע על אינטרס לגיטימי. יוער, כי הלכה

למעשה, ההנחיה מבוססת על עקרונות שהוכרו עוד קודם לכן בפסיקתו של בית משפט זה, בכל הנוגע לחובתן של רשויות ציבוריות לאפשר לצד הנוגע בדבר או גורמים שונים, לעיין בחומרים שנמצאים ברשותן (דפנה ברק-ארז משפט מינהלי כרך א 575-568 (2010)).

כפי שמצוין בפתח הנחיית פרקליט המדינה, מטרתה היא לקבוע את השיקולים הרלבנטיים שיש לאזן ביניהם, עת מכריעים בבקשה לעיון במידע מתוך תיק חקירה, בכל מקרה לפי נסיבותיו. כאשר בצד האמור עוסקת ההנחיה גם בהיבטים פרוצדוראליים הקשורים בבקשות לעיון במידע (ראו פרק ח' להנחיה, וכן נספחי ההנחיה). כאמור, התנאי הבסיסי לצורך התרת עיון הוא קיומו של אינטרס לגיטימי לכך. האינטרס הלגיטימי נבחן, בין היתר, לאורמיות הגוף שמבקש את המידע, זיקתו למידע או ולהליך, סוג המידע, מטרת העיון ועיתוי הבקשה. כך, בהתקיים אינטרס לגיטימי, יש לאזן למול שאר האינטרסים והשיקולים השונים, כאשר "בראש בראשונה, יש להימנע ממסירת מידע, כאשר קיים חשש לפגיעה בתכלית שלשמה הוא נאסף - קרי, חשש לפגיעה בחקירה או בהליך הפלילי הנובע ממנה" (סעיף 7 להנחיה; וראו גם האמור בסעיף 15). לצורך הבטחת אינטרס זה נקבע כי, ככלל, לא יימסר מידע מתיק חקירה שטרם נסתיימה, למעט במקרים חריגים. שיקולים נוספים שצריכים להישקל למול האינטרס הלגיטימי הם אמון הציבור ברשויות אכיפת החוק; מניעת שימוש לרעה בהליכי חקירה; מניעת פגיעה בחקירות אחרות שההליכים בעניין טרם נסתיימו; מניעת חשיפה של שיטות פעולה או אמצעי חקירה של רשויות החקירה; חשש לפגיעה בלתי מידתית בזכות הפרטיות; חשש לפגיעה בנכונות הציבור לשותף פעולה עם גורמי החקירה, ועוד.

19. ומן הכלל אל הפרט. אודה ולא אכחד, מקרה זה מעורר אי נוחות - לשון המעטה. הַחל מהתנהלות הפרקליטה שאמונה על הטיפול בתיק (כאשר בתוך כך, אי אפשר להתעלם מהאמור בהחלטתי מיום 15.11.2022). עובר בדיון שהתקיים וההחלטה שניתנה, בבית המשפט המחוזי, שעל אף שהביע ספק אשר לטיב הבקשה שהנוחה לפניו, דן בבקשה "מבלי להידרש לשאלה אם נדרשת החלטה שיפוטית ביחס לחומרים אלה", ותוך שהוא נותן לעוררת שהות לשם הגשת ערר, מקום בו הדין אינו מכיר בהליך כאמור. וְכֵלָה בעמדת פרקליטות המדינה שהוצגה בדיון שהתקיים לפני. זאת, הן בנוגע לטענתה, המוקשית, בדבר היעדר אחיזה בדיון לקיומו של ההליך שבכותרת - מקום בו ההליך דן נולד בחטא, בין היתר בשל אי היכרות מייצגי המדינה בפרקליטות המחוז עם הנחיותיהם שלהם; הן בנוגע לעמדה שהוצגה, לפיה אין צורך לשוב ולהידרש לבקשה מבראשית בהתאם להנחיה, על אף כל האמור, אשר לאופן בו החלטת הפרקליטות התקבלה מלכתחילה, ואושררה בדיעבד לקראת הדיון שהתקיים לפני. עם זאת, חזקה על המדינה ששקלה בכובד ראש עמדתה אחרונה זו.

20. בהינתן האמור, ומששקלתי את טענות הצדדים והאפשרויות השונות במקרה זה, לא מצאתי מקום להתערבות שיפוטית לגופם של דברים; וזאת בראש ובראשונה משום שהליך זה, שבא לעולם בשל שגגה אחר שגגה, אינו האפיק הנכון לביקורת שיפוטית על החלטת הפרקליטות בבקשה לפי הנחיית פרקליט המדינה, אלא עתירה לבית המשפט הגבוה לצדק.

סוף דבר הוא שהחלטת בית משפט קמא מיום 06.11.2022 מבטלת, הואיל והיא בטלה מעיקרה (VOID). הפרקליטות תימנע מהעברת הסרטונים למשיבים 2-6, עד ליום 13.01.2023, בכדי לאפשר לעוררת שהות מספקת לשם הגשת עתירה על החלטת הפרקליטות לבית משפט זה, בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, ככל שהיא חפצה בכך.

ניתנה היום, כ"א בכסלו התשפ"ג (15.12.2022).

ש ו פ ט